

Arrest

nr. 182 085 van 9 februari 2017
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn en X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 12 oktober 2016 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 19 september 2016 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en van de beslissingen van 19 september 2016 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. De bestreden beslissingen werden aan verzoekers ter kennis gebracht op 4 oktober 2016.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 oktober 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 november 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat G. NOTENBAERT, die *loco* advocaat R. VAN DE SIJPE verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 30 januari 2002 vroegen verzoekers, van gemengde Servische en Kosovaarse nationaliteit, een Schengenvisum aan via de bevoegde Belgische diplomatieke post. De toekenning van het visum werd geweigerd op 7 juni 2002.

Op 19 februari 2010 dienden verzoekers een verzoek tot internationale bescherming in bij de Belgische autoriteiten.

Op 3 juni 2010 weigerde het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna verkort het CGVS) hen de vluchtelingenstatus alsook de subsidiaire bescherming. Tegen die beslissing dienden verzoekers beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad).

Op 6 augustus 2010 dienden verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de Vreemdelingenwet) in functie van verzoekster.

Bij arresten van 28 september 2010 met nrs. 48 674 en 48 673 bevestigde de Raad de weigeringsbeslissing van het CGVS.

Op 23 augustus 2011 verleende de ambtenaar-geneesheer zijn advies inzake de aanvraag van 6 augustus 2010.

Op 30 augustus 2011 verklaarde de gemachtigde de aanvraag van 6 augustus 2010 ongegrond.

Op 6 september 2011 kregen verzoekers het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13^{quinquies} – asielzoeker).

Op 4 november 2011 dienden verzoekers een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Op 3 februari 2012 verklaarde de gemachtigde de voormelde aanvraag van 4 november 2011 onontvankelijk nu volgens de arts-adviseur de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Op 20 februari 2012 dienden verzoekers een derde aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, in functie van verzoeker.

Op 2 maart 2012 verklaarde de gemachtigde de humanitaire regularisatieaanvraag van 3 augustus 2011 onontvankelijk.

Op 11 april 2012 dienden verzoekers een vierde aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, in functie van verzoekers moeder, mevrouw T. H.

Op 1 augustus 2012 dienden verzoekers een vijfde aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, in functie van verzoeker.

Op 4 juni 2012 verklaarde de gemachtigde zowel de derde aanvraag tot medische regularisatie van 20 februari 2012 als de vierde aanvraag tot medische regularisatie van 11 april 2012 onontvankelijk op grond van artikel 9ter, § 3, 4° van de Vreemdelingenwet.

Op 19 oktober 2012 verklaarde de gemachtigde de vijfde aanvraag tot medische regularisatie van 1 augustus 2012 onontvankelijk op grond van artikel 9ter, § 3, 4° van de Vreemdelingenwet. Tegen deze beslissing dienden verzoekers een beroep in bij de Raad.

Op 13 november 2012 kregen verzoekers het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Tegen deze bevelen om het grondgebied te verlaten stelden verzoekers eveneens een beroep in bij de Raad.

Op 30 november 2012 trok de gemachtigde de beslissing van 19 oktober 2012 en de bevelen om het grondgebied te verlaten van 13 november 2012 in.

Bij arrest nr. 95 010 van 14 januari 2013 verklaarde de Raad het beroep gericht tegen de laatst genoemde beslissingen doelloos.

Op 7 januari 2013 verleende de ambtenaar-geneesheer een nieuw advies inzake de aanvraag tot medische regularisatie van 1 augustus 2012.

Op 9 januari 2013 verklaarde de gemachtigde de vijfde aanvraag om machtiging tot verblijf van 1 augustus 2012, opnieuw onontvankelijk op grond van artikel 9ter, § 3, 4° van de Vreemdelingenwet. Tegen deze beslissing dienden verzoekers een beroep in bij de Raad.

Bij arrest nr. 127 251 van 22 juli 2014 vernietigde de Raad de beslissing van 9 januari 2013. De Raad oordeelde dat de vaststelling dat geen sprake is van een directe levensbedreiging niet volstaat in het kader van de vereisten van artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Op 17 januari 2013 kregen verzoekers het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Bij arrest nr. 127 251 van 22 juli 2014 verwierp de Raad het beroep gericht tegen de bevelen van 17 januari 2013.

Op 13 augustus 2014 evalueerde de ambtenaar-geneesheer opnieuw de medische problematiek zoals ingeroepen in de vijfde aanvraag van 1 augustus 2012.

Op 22 augustus 2014 verklaarde de gemachtigde de vijfde aanvraag opnieuw onontvankelijk op grond van artikel 9ter, § 3, 4° van Vreemdelingenwet. Zij stelden hiertegen een beroep in bij de Raad.

Op 22 augustus 2014 kregen verzoekers opnieuw het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Bij arrest met nummer 138 563 van 16 februari 2015 vernietigde de Raad opnieuw de beslissing waarbij de vijfde medische regularisatieaanvraag onontvankelijk verklaard werd, daar uit het medisch advies en de bestreden beslissing niet bleek dat afzonderlijk onderzocht werd of de ziekte een reëel risico inhield op een onmenselijke of vernederende behandeling bij gebrek aan een adequate behandeling in het land van herkomst.

Op 23 februari 2015 gaf de arts-adviseur een nieuw medisch advies inzake de vijfde medische regularisatieaanvraag.

Op 24 februari 2015 verklaarde de gemachtigde de vijfde medische regularisatieaanvraag opnieuw onontvankelijk, op grond van artikel 9ter, § 3, 4° van Vreemdelingenwet.

Op 24 februari 2015 kregen verzoeker het bevel het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Bij arrest nr. 163 220 van 29 februari 2016 verwierp de Raad het ingestelde beroep tegen de onontvankelijkheidsbeslissing van 24 februari 2015.

Verzoekers dienden op 22 april 2016 een zesde medische regularisatieaanvraag in, op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Op 9 september 2016 gaf de arts-adviseur volgend medisch advies:

“U vraagt me de medische documenten voor de 9ter aanvraag 22.04.2016 en 06.08.2010 te vergelijken. Betrokkene legt in de aanvraag d.d. 22/4/2016 een standaard medisch getuigschrift (SMG) voor d.d. 19/4/2016 opgesteld door Dr. K. Uit dit medisch getuigschrift blijkt dat het nog steeds dezelfde pathologie van betrokkene betreft als de pathologie in de medische attesten gevoegd bij de 9ter aanvraag d.d. 6/8/2010, waarvoor reeds een advies werd opgesteld door Dr. D op 23/8/2011. Op het standaard medisch getuigschrift d.d. 19/4/2016 wordt geen nieuwe pathologie aangebracht voor betrokkene. Het voorgelegde SMG bevestigt enkel de reeds eerder aangehaalde pathologie.”

Op 19 september 2016 verklaarde de gemachtigde verzoekers' zesde medische regularisatieaanvraag onontvankelijk, op grond van artikel 9ter, § 3-5° van de Vreemdelingenwet.

Dit is thans de eerste bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 22.04.2016 bij onze diensten werd ingediend door :

T., N. R.R.Nr: [...]

Geboren te O. op [...]1979 Nationaliteit: Servië

+ Echtgenoot:

T., M. R.R.Nr: [...]

Geboren te V. op [...]1978 Nationaliteit: Kosovo

+ Kinderen:

T., F. R.R.Nr: [...]

Geboren te M. op [...]2007

T., S. R.R.Nr: [...]

Geboren te M. op [...]2008

T., T. R.R. Nr: [...]

Geboren te Sint-Niklaas op [...]2011

Allen hebben de Servische nationaliteit

Adres: [...]

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is

Reden voor T., N.:

Artikel 9ter – § 3 5° – van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk werden reeds ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

Op 30/08/2014 werd er door de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing genomen aangaande de aanvraag tot machtiging tot verblijf d.d. 06/08/2010. Betrokkene legt in de nieuwe verblijfsaanvraag een standaard medisch getuigschrift voor. Het voorgelegde medisch getuigschrift bevat reeds eerder aangehaalde medische elementen van betrokkene waarin in de beslissing d.d. 30/08/2014 uitgebreid werd op ingegaan. (zie bevestiging arts d.d. 09/09/2016 in bijgevoegde gesloten omslag). Indien de elementen reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk, dient de gemachtigde van de minister de aanvraag onontvankelijk te verklaren op basis van artikel 9ter §3 – 5° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art. 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012).

Gelieve eveneens bijgevoegde gesloten omslag aan T., N. te willen overhandigen.”

Op 19 september 2016 nam de gemachtigde eveneens de beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Dit is thans de tweede bestreden beslissing, aangaande verzoekster en de minderjarige kinderen, waarvan de motivering luidt als volgt:

“De mevrouw,

Naam + voornaam: T., N.

geboortedatum:[...]1979 geboorteplaats: O. nationaliteit: Servië

+ Kinderen:

T., F. R.R. Nr: [...]

T., S. R.R. Nr: [...]

T., T. R.R. Nr: [...]

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 0 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980, is hij een vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd: uit het paspoort van betrokkene blijkt dat zij op 09.02.2010 het Schengengrondgebied heeft betreden. Het toegestane verblijf van maximaal 90 dagen op 180 dagen is heden ruimschoots overschreden.

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar [0] dagen verminderd omdat:

o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven: Betrokkene heeft nagelaten gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, afgeleverd op 09/07/2015 en betekend op 27/07/2015.”

Dit is thans de derde bestreden beslissing, aangaande verzoeker, waarvan de motivering luidt als volgt:

“De heer

Naam + voornaam: T., M.

geboortedatum: [...]1978 geboorteplaats: V. nationaliteit: Kosovo

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 0 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980, is hij een vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd: uit het paspoort van betrokkene blijkt dat hij op 09.02.2010 het Schengengrondgebied heeft betreden. Het toegestane verblijf van maximaal 90 dagen op 180 dagen is heden ruimschoots overschreden.

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar [0] dagen verminderd omdat:

o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven: Betrokkene heeft nagelaten gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, afgeleverd op 09/07/2015 en betekend op 27/07/2015.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Tegen de eerste bestreden beslissing voeren verzoekers de schending aan van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoekers voeren eveneens een manifeste beoordelingsfout aan.

Zij lichten hun middel toe als volgt:

“Op grond van artikel 9ter, §1 van de Vreemdelingenwet dient de aangewezen ambtenaar-geneesheer o.m. de toegankelijkheid tot behandeling in het land van herkomst te onderzoeken en vervolgens daaromtrent advies te verlenen aan de gemachtigde van verwerende partij.

Artikel 9 ter, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) luidt als volgt:

“De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige [2 en recente]2 inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft. Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift [2 dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag]2 vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.(...)”

De bestreden beslissing is genomen op grond van artikel 9ter, § 3, 5° van de vreemdelingenwet.

Artikel 9 ter, §3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) luidt als volgt:

“§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

1° indien de vreemdeling zijn aanvraag niet indient per aangetekende brief bij de minister of zijn gemachtigde of wanneer de aanvraag niet het adres van de effectieve verblijfplaats in België bevat;

2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoont op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat;

3° indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid;

4° indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.”

Niettegenstaande de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd is om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid, is de Raad wel bevoegd om in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Iedere beslissing van de overheid dient immers in alle redelijkheid en met de nodige zorgvuldigheid te worden genomen.

Het redelijkheidsbeginsel veronderstelt dat de genomen beslissing dient voort te spruiten uit een zorgvuldig onderzoek en een beslissing moet zijn die door ieder ander redelijk denkend mens of orgaan zou kunnen worden genomen en die men als een redelijk verantwoorde beslissing zou kunnen zien en aanvaarden.

Verwerende partij dient zich bij het nemen van de beslissing niet alleen alle feiten correct en volledig vast te stellen, te waarderen en te interpreteren, daarnaast dient zij zich ook van alle relevante gegevens op de hoogte moet stellen.

2.

Uit lezing van punt 5 in bovenstaand artikel 9ter Vw. blijkt dat verwerende partij de aanvraag onontvankelijk kan verklaren indien de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag o.b.v. artikel 9ter Vw.

Onterecht stelt de arts-adviseur dat het medische getuigschrift, zoals gevoegd bij de medische regularisatie aanvraag van 22.04.2016, melding maakt van dezelfde pathologie als in de medische attesten gevoegd bij de 9ter aanvraag dd. 06.08.2010 waarvoor reeds advies werd opgesteld door Dr. DERAEVE op 23.08.2011.

Uit het advies opgesteld door Dr. D. op 23.08.2011 blijkt evenwel enkel dat post-traumatische stressstoornis en depressie werden weerhouden, terwijl het standaard medisch attest dd. 19.04.2016 naast de ernstige posttraumatische stressstoornis, ook insomnia, anorexie, suïcidaliteit en psychotische kenmerken met risico voor ernstige psychose weerhoudt.

Uit het eerdere evaluatieverslag van de ambtenaar-geneesheer dd. 23.08.2011 kan worden afgeleid dat er van de huidige aandoeningen (anorexie, suïcidaliteit en zelfs psychotische kenmerken) nog geen sprake was. Deze aandoeningen kunnen bezwaarlijk onder 'dezelfde pathologie' gecatalogeerd worden.

Het is dan ook onbegrijpelijk dat de ambtenaar-geneesheer in zijn huidig advies van 09.09.2016 naar aanleiding van het laatste 9ter verzoek, stelt dat 'op het standaard medisch getuigschrift dd. 19.04.2016 (...) geen nieuwe pathologie (wordt) aangehaald voor betrokkene' en 'het voorgelegde SMG (...) enkel de reeds eerder aangehaalde pathologie (bevestigt)' (miskenning van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel en een manifeste beoordelingsfout).

Uit het nieuwe advies van de ambtenaar-geneesheer blijkt evenmin dat de (beschikbaarheid van de) medicamenteuze behandeling werd nagegaan. De huidige medicatie verschilt immers van deze ten tijde van de vorige aanvraag.

Bovendien werd ook de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de noodzakelijk medische zorgen en medicatie in het land van herkomst werd geheel ten onrechte niet nagegaan, terwijl verzoekers nochtans veel informatie in hun verzoekschrift 9ter Vw. hebben bijgebracht waaruit blijkt dat de huidige aandoeningen niet afdoende kunnen worden behandeld.

Het is duidelijk dat het onderzoek in de laatste aanvraag tot verblijfsmachtiging om medische redenen geenszins afdoende werd gevoerd.

Het is dan ook strijdig met artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, minstens is er sprake van een schending van het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel, en zelfs van de materiële motiveringsplicht, dat verwerende partij zonder meer stelt dat de huidige aandoeningen van verzoeker reeds werden ingeroepen in het kader van de vorige aanvraag.

De ambtenaar-geneesheer had zowel met de nieuwe aandoeningen als met de nieuwe medicatie rekening moeten houden en een advies omtrent de beschikbaarheid en vooral de toegankelijkheid moeten opmaken en aan verwerende partij bezorgen.

Zulks werd evenwel niet gedaan (schending van artikel 9ter Vw.).

Dat verwerende partij dan ook ten onrechte de aanvraag als onontvankelijk heeft afgewezen.

Een vernietiging van de bestreden beslissing is dan ook op zijn plaats."

Verzoekers voeren onder meer de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel iuncto artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Verzoekers wijzen erop dat uit lezing van artikel 9ter, § 3, 5° van de Vreemdelingenwet blijkt dat verweerder de aanvraag kan onontvankelijk verklaren indien de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag. Zij menen dat de arts-adviseur ten onrechte heeft gesteld dat het medisch getuigschrift melding maakt van dezelfde pathologie als in de medische attesten gevoegd bij de aanvraag van 6 augustus 2010 waarvoor reeds een advies werd opgesteld door Dr. D. op 23 augustus 2011 omdat deze

laatste arts enkel een posttraumatische stressstoornis en depressie had weerhouden, terwijl het standaard medisch getuigschrift van 19 april 2016 naast de ernstige posttraumatische stressstoornis ook insomnia, anorexie, suicidaliteit en psychotische kenmerken met risico voor ernstige psychose weerhoudt.

Ze stippen aan dat er in het medisch advies van de ambtenaar-geneesheer van 23 augustus 2011 nog geen sprake was van anorexie, suicidaliteit en psychotische kenmerken. Het gaat volgens hen bijgevolg niet meer over dezelfde pathologie zodat het onbegrijpelijk is voor verzoekers waarom de arts-adviseur tot de conclusie kwam dat het voorgelegde standaard medisch getuigschrift enkel de reeds eerder aangehaalde pathologie bevestigt. Verzoekers wijzen eveneens op nieuwe medicatie die thans zou verschillen van de medicatie ten tijde van de vorige aanvraag, zodanig dat de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de noodzakelijke medische zorgen ten onrechte niet zouden nagegaan zijn, terwijl zij nochtans in hun aanvraag veel informatie zouden aangebracht hebben waaruit blijkt dat verzoeksters aandoeningen niet adequaat zouden kunnen behandeld worden. Bijgevolg concluderen verzoekers dat het onderzoek niet afdoende werd gevoerd nu volgens hen met de nieuwe aandoeningen en nieuwe medicatie geen rekening werd gehouden.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat aan de overheid de verplichting wordt opgelegd haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS, 14 februari 2006, nr. 154.954).

Het onderzoek naar het zorgvuldigheidsbeginsel gebeurt in het licht van de toepasselijke wetsbepaling, zijnde artikel 9ter, § 3, 5° van de Vreemdelingenwet waarvan verzoekers eveneens de schending aanvoeren.

Deze bepaling luidde als volgt op het ogenblik van de bestreden beslissing:

“3 De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk:

(...)

5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.”

Uit deze bepaling blijkt dat de gemachtigde, zoals verzoekers aanvoeren, een aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk dient te verklaren indien de elementen die worden ingeroepen ter onderbouwing van de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet voorheen reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag in toepassing van deze wetsbepaling.

In tegenstelling tot wat verweerder in de nota betoogt, vergt een motivering in het kader van artikel 9ter, § 3, 5° van de Vreemdelingenwet niet enkel een beoordeling van de medische stukken voorgelegd in het kader van een vorige aanvraag en een navolgende aanvraag. Uit de betrokken wetsbepaling blijkt duidelijk dat het *“de ingeroepen elementen ter ondersteuning”* van de aanvragen om verblijfmachtiging zijn die met elkaar moeten worden vergeleken.

Artikel 9ter, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt verder:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag getuigschrift vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen."

Hieruit blijkt dat de elementen die worden ingeroepen ter ondersteuning van een verblijfsaanvraag betrekking hebben op ziekte, de graad van ernst, de noodzakelijk geachte behandeling, en de mogelijkheden en toegankelijkheid tot een adequate behandeling in het land van herkomst.

Bijgevolg kunnen gegevens uit een navolgende aanvraag, die zouden nopen tot een nieuwe beoordeling van *"het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling"* zoals bedoeld in artikel 9ter, § 1, vijfde lid niet zonder meer beschouwd worden als elementen die reeds werden ingeroepen, omdat ze niet de gezondheidstoestand of medische aandoening van de betrokken vreemdeling in strikte zin betreffen.

In het advies van de ambtenaar-geneesheer van 23 augustus 2011 waarnaar de arts-adviseur in het advies van 9 september 2016 verwijst, heeft Dr. D. geconcludeerd *"vanuit medisch standpunt kunnen we mijns inziens dan ook besluiten dat post-traumatische stressstoornis en depressie, hoewel dit kan beschouwd worden als pathologie die een reëel risico kan inhouden voor haar leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld wordt, geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien deze behandeling beschikbaar is in Servië. Derhalve is er m.i. vanuit medisch standpunt dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland."* In de ongegrondheidsbeslissing van 30 augustus 2011 ging de gemachtigde ook in op de toegankelijkheid van de behandeling, waarbij hij zich baseerde op bronnen van 2009.

Uit de standaard medisch getuigschriften van dokter B.P. van 31 januari 2011 en 10 mei 2011, blijkt dat deze arts inderdaad enkel met een posttraumatisch stresssyndroom, een depressie, slaapstoornissen en angsten heeft rekening kunnen houden, waarvoor als medicatie werd weerhouden: *"circa[onleesbaar]"* en *"antidepressivum"*. Wat betreft de beschikbaarheid en toegankelijkheid wordt in het medisch advies van 23 augustus 2011 en in de ongegrondheidsbeslissing van 30 augustus 2011 verwezen naar bronnen van 2009 en 2010. Thans voeren verzoekers in hun aanvraag actuele informatie toe aangaande onder meer de toegankelijkheid van de gezondheidszorg in Servië.

In het huidig standaard medisch getuigschrift van 19 april 2016 is opnieuw sprake van de posttraumatische stress-stoornis en insomnia, maar wordt ook gesproken van onder meer anorexie, suïcidaliteit en psychotische kenmerken met risico voor ernstige psychose. Dit maal wordt er als medicamenteuze behandeling melding gemaakt van *"sipralexa"* en *"lormetazepam"*. Als antwoord op de vraag D: *"Wat zouden de gevolgen en mogelijke complicaties zijn indien de behandeling wordt stopgezet?"* meent de behandelende psychiater: *"risico voor verlies van fysische of psychische integriteit terugkeer naar land van herkomst geen optie wegens onderbroken zorg"*.

Waar verweerder in de nota stelt dat de anorexie, suïcidaliteit en psychotische kenmerken enkel om symptomen of bijwerkingen van dezelfde pathologie gaan, leest de Raad dit niet in het advies van de ambtenaar-geneesheer van 9 september 2016. Het komt noch aan verweerder noch aan de Raad toe om te bevestigen of te ontkennen dat bijvoorbeeld anorexie een louter symptoom is van dezelfde pathologie, zijnde de posttraumatische stressstoornis of depressie die werden weerhouden door de arts-adviseur in het attest van 23 augustus 2011.

In het advies van de arts-adviseur van 9 september 2016 verklaart deze enkel dat het *"nog steeds dezelfde pathologie van betrokkene betreft als de pathologie in de medische attesten gevoegd bij de 9ter aanvraag d.d. 6/8/2010"* of nog *"op het standaard medisch getuigschrift d.d. 19/4/2016 wordt geen nieuwe pathologie aangebracht"*. Verzoekers stellen dat zij niet begrijpen dat de ambtenaar-geneesheer zonder meer poneert dat het enkel om de reeds aangehaalde pathologie gaat. In het kader van artikel 9ter, § 3, 5° van de Vreemdelingenwet dient inderdaad uit de motieven van de bestreden beslissing op afdoende wijze te blijken waarom de gemachtigde oordeelt dat de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de navolgende, *in casu* de aanvraag om verblijfsmachtiging van 22 april 2016 reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag om verblijfsmachtiging. De gemachtigde

steunt zich hierbij op het advies van de ambtenaar-geneesheer, maar na lezing van dit advies kunnen verzoekers gevolgd worden waar zij stellen dat er geen uitspraak is gedaan over de anorexie, suïcidaliteit en psychose, dermate dat zij als rechtsonderhorigen niet kunnen begrijpen waarom deze elementen louter dezelfde pathologie betreffen.

Bijkomend heeft de arts zich geenszins over de medicatie of over de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de behandeling uitgesproken en meer bepaald of de aangehaalde gegevens daaromtrent in het standaard medisch getuigschrift van 19 april 2016 en in de aanvraag van verzoekers al dan niet elementen zijn die reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag. Ook in de bestreden beslissing gaat de gemachtigde niet in op de medicatie of de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de behandeling, wat overigens duidelijk toekomt aan de ambtenaar-geneesheer gezien artikel 9ter, § 1, laatste lid van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt een onzorgvuldig onderzoek vast door de ambtenaar-geneesheer in het licht van artikel 9ter, § 3, 5° van de Vreemdelingenwet.

Het middel gericht tegen de eerste bestreden is gegrond.

Waar verweerder ter zitting opmerkt dat het thans reeds de zesde aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet betreft, is de Raad het ermee eens dat de *ratio legis* van de bepaling op grond waarvan de eerste bestreden beslissing is genomen, erin bestaat misbruik van de medische regularisatieprocedure tegen te gaan en dat deze *ratio legis* moet gerespecteerd worden. *In casu* stelt de Raad echter vast dat verscheidene aanvragen betrekking hadden op de voorgehouden medische aandoeningen van verzoeker of van verzoekers moeder, terwijl thans een aanvraag op grond van de pathologie van verzoekster voorligt en de aanvraag waarmee de arts-adviseur de huidige aanvraag heeft vergeleken reeds dateert van 6 augustus 2010. Het feit dat de eerdere aanvraag in vergelijking met de huidige reeds bijna zes jaar geleden is, sluit uiteraard niet uit dat de arts-adviseur op zorgvuldige wijze kan vaststellen dat de ingeroepen elementen dezelfde zijn, doch dit moet blijken uit een zorgvuldig onderzoek van de arts-adviseur hetgeen *in casu* om de *supra* aangehaalde redenen niet het geval is.

2.2 Verzoekers voeren tegen de tweede en derde bestreden beslissing, die zij beschouwen als een *accessorium* van de eerste beslissing, de schending aan van het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna verkort het EVRM).

Zij lichten hun enig middel toe als volgt:

“Bij het nemen van de bevelen werd door verwerende partij geen rekening meer gehouden met de medische toestand van verzoeker en met name met de ontoereikende behandelingsmogelijkheden in het land van herkomst. Gelet op de ernstige gezondheidstoestand van verzoekster en de ontoereikende behandeling in haar land van herkomst heeft verwerende partij dan ook in strijd met artikel 3 EVRM het bevel genomen om het grondgebied te verlaten. Verwerende partij had alvorens de bevelen uit te vaardigen een nieuw onderzoek moeten voeren naar de behandelingsmogelijkheden in het land van herkomst, hetgeen zij duidelijk niet heeft gedaan.

Zie hieromtrent ook S. BOUCKAERT, Documentloze vreemdelingen. Grondbescherming doorheen de Belgische en internationale rechtspraak vanaf 1985, Maklu, Antwerpen, 2007, 161:

‘Wat dit laatste betreft, heeft de Raad van State reeds in meerdere arresten geoordeeld, onder expliciete verwijzing naar het zorgvuldigheidsbeginsel, dat de Dienst Vreemdelingenzaken, bij de evaluatie van de medische zorgverstrekking in het land van herkomst, niet alleen de mogelijkheid tot behandeling van een medische aandoening moet onderzoeken, maar eveneens moet nagaan of die zorgverstrekking ook toegankelijk is voor de betrokken vreemdeling. Met name dient de dienst daarbij na te gaan of de vreemdelingen in staat is om de kosten van de noodzakelijke behandeling financieel te dragen.’

Daarnaast blijkt uit het standaard medisch attest van de behandelende psychiater K. dat een terugkeer naar het land van herkomst (en derhalve een uitvoering van het bevel om het grondgebied te verlaten) geen optie is wegens onderbroken zorg en er aldus sprake is van een risico voor verlies van fysische en psychische integriteit. Verwerende partij behoudt op dit punt het stilzwijgen (in alle bestreden beslissingen) zodat moet worden aangenomen dat het voor verzoekster (en haar gezin) onmogelijk is om terug te keren.

De bevelen om het grondgebied te verlaten dd. 19.09.2016 vormen dan ook een schending van artikel 3 EVRM, minstens is er sprake van een schending van de materiële motiveringsplicht en het redelijkheidsbeginsel.

Een vernietiging van de bevelen om het grondgebied te verlaten, als accessorium van de beslissing dd. 19.09.2016 waarbij de aanvraag om tot een verblijf in toepassing van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980 gemachtigd te worden onontvankelijk werd verklaard, is dan ook op zijn plaats."

De Raad stelt op basis van de feitelijke gegevens in het dossier vast dat, niettegenstaande het feit dat de eerste bestreden beslissing enerzijds en de tweede en derde bestreden beslissing anderzijds formeel steun vinden in een andere bepaling uit de Vreemdelingenwet, de gemachtigde het nuttig en noodzakelijk heeft geacht om over te gaan tot de afgifte van de bevelen om het grondgebied te verlaten, eerst nadat werd beschikt over de door verzoekers ingediende aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Aldus hebben de vaststellingen in de eerste bestreden beslissing eveneens geleid tot het oordeel dat een bevel om het grondgebied te verlaten, kon worden afgegeven aan verzoekers. De beoordeling van de aanvraag om verblijfsmachtiging blijkt aldus bepalend te zijn geweest voor de beslissing tot afgifte van de bevelen om het grondgebied te verlaten.

Verzoekers kunnen dus gevolgd worden waar zij menen dat de bestreden bevelen *accessoria* zijn van de eerste bestreden beslissing.

Bijgevolg moeten de bevelen om het grondgebied te verlaten als volgbeslissingen eveneens worden vernietigd.

3. Korte debatten

Verzoekers hebben een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 19 september 2016 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en de beslissingen eveneens van 19 september 2016 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, worden vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen februari tweeduizend zeventien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES